

Sygn. akt II Cz 147/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Jerzy Dydo

SO Agnieszka Terpiłowska

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2016 r. w Świdnicy na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) S.A. w N.

przeciwko T. M., J. M., E. M., L. K., J. K.

o zapłatę

na skutek zażaleń pozwanych T. M., J. M., E. M. na postanowienie Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 8 grudnia 2015 r., sygn. akt I Nc 1689/13

postanawia:

oddalić zażalenia.

(...)

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 8 grudnia 2015r. Sąd Rejonowy w Kłodzku:

I. oddalił wniosek pozwanego J. M. o przywrócenie terminu do złożenia zarzutów od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Kłodzku z dnia 8 lipca 2013 r.,

II. odrzucił zarzuty J. M. od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Kłodzku z dnia 8 lipca 2013 r.,

III. oddalił wniosek pozwanej E. M. o przywrócenie terminu do złożenia zarzutów od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Kłodzku z dnia 8 lipca 2013 r.,

IV. odrzucił zarzuty E. M. od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Kłodzku z dnia 8 lipca 2013 r.,

V. oddalił wniosek pozwanego T. M. o przywrócenie terminu do złożenia zarzutów od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Kłodzku z dnia 8 lipca 2013 r.,

VI. odrzucił zarzuty T. M. od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Kłodzku z dnia 8 lipca 2013 r.,

VII. oddalił wnioski pozwanych T. M., J. M. i E. M. o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 8 lipca 2013r.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd wskazał, że nie sposób przyjąć, że uchybienie przez pozwanych T. M., J. M. i E. M. terminu do złożenia zarzutów od nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 8 lipca 2013 r. było przez nich niezawinione. Wbrew twierdzeniom pozwanych J. M. i E. M. odpisy powyższego nakazu wraz z

pouczeniem o terminie i sposobie złożenia zarzutów zostały doręczone pozwanemu J. M. osobiście w dniu 11 lipca 2013 r., któremu w tym samym dniu został doręczony – jako dorosłemu domownikowi – również odpis powyższego nakazu zapłaty wraz z pouczeniem o terminie i sposobie złożenia zarzutów przeznaczony dla pozwanej E. M.. Natomiast odpis powyższego nakazu zapłaty raz z pouczeniem został doręczony pozwanemu T. M. w dniu 23 lipca 2013 r. i w tym samym dniu udzielił on pełnomocnictwa procesowego radcy prawnemu T. S. do reprezentowania go w przedmiotowej sprawie, a zatem nie sposób przyjąć, że istniały wówczas jakiegokolwiek przeszkody uniemożliwiające pozwanemu działanie. Pozwany T. M., reprezentowany przez pełnomocnika procesowego, złożył zarzuty od przedmiotowego nakazu zapłaty w dniu 8 sierpnia 2013 r., a zatem po upływie określonego terminu, wobec czego postanowieniem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 16 września 2013 r. zarzuty powyższe zostały odrzucone. Również pozwani J. M. i E. M. złożyli zarzuty do przedmiotowego nakazu zapłaty po upływie terminu, wobec czego postanowieniem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 5 sierpnia 2013 r. zarzuty powyższe także zostały odrzucone. Sąd uznał więc, iż w niniejszej sprawie nie zachodzą jakiegokolwiek okoliczności, które uzasadniałyby przywrócenie terminu, a ponadto po upływie roku od uchybionego terminu jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w wypadkach wyjątkowych, a takie w przedmiotowej sprawie nie zachodzą.

Zażalenia na powyższe postanowienie wnieśli pozwani E. M., J. M. i T. M. zaskarżając je w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego w postaci art. 168 § 1 k.p.c., art. 169 § 5 k.p.c., art. 169 § 4 k.p.c. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku o przywrócenie terminu do złożenia zarzutów od nakazu zapłaty;
2. naruszenie przepisów prawa procesowego w postaci art. 494 § 1 k.p.c. poprzez bezzasadne odrzucenie zarzutów.

Wobec powyższego skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego postanowienia i przywrócenie skarżącym terminu do złożenia zarzutów oraz przyjęcie zarzutów i nadanie biegu sprawie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji przy zasądzeniu związanych z tym kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwani wskazali, że wniesienie zarzutów od wydanego nakazu zapłaty przekazali do załatwienia swojemu synowi T. M., który miał ją przekazać fachowemu pełnomocnikowi. Jednakże ze względu na swoją chorobę – zaburzenia afektywne dwubiegunowe – pozwany T. M. przekazał sprawę fachowemu pełnomocnikowi po upływie terminu do złożenia zarzutów. Wszelkie zaniedbania w niniejszej sprawie były efektem choroby pozwanego T. M..

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenia nie są uzasadnione.

Na postanowienie o oddaleniu wniosku o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej, jak również odrzucenie takiego wniosku nie przysługuje zażalenie do sądu drugiej instancji. Jednakże orzeczenie takie rozpoznawane jest przez Sąd drugiej instancji na wniosek strony wraz z zażaleniem na postanowienie które podlega zaskarżeniu - w tej sprawie przy rozpatrywaniu zażalenia na postanowienie o odrzuceniu zarzutów od nakazu zapłaty z dnia 8 lipca 2013r. (na podstawie art. 380 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.). Przyczyną odrzucenia zarzutów pozostawała odmowa przywrócenia terminu do ich wniesienia i w konsekwencji uznanie, iż zostały wniesione po terminie.

Należy zaznaczyć, iż wniosek o przywrócenie terminu do dokonania określonej czynności powinien wskazywać na datę ustania przyczyny uchybienia terminowi (art. 169 § 1 k.p.c.). Ugruntowane pozostaje w orzecznictwie Sądu Najwyższego, iż w pierwszej kolejności rozważeniu podlega kwestia zachowania terminu do złożenia wniosku o przywrócenie terminu, czyli jego dopuszczalności. Uznanie, iż termin nie został dochowany czyni zbędnym ustosunkowanie się do okoliczności mających świadczyć o merytorycznej zasadności tego wniosku (por. postanowienie SN z dnia 21 marca 2000 r., II CKN 712/00, Legalis, postanowienie SN z dnia 14 kwietnia 2010 r., III SZ 1/10, Legalis). Pozwani obowiązani byli zatem w pierwszej kolejności uprawdopodobnić, iż dotrzyмали tygodniowego terminu do wniesienia wniosków o przywrócenie terminu.

Z wniosków o przywrócenie terminu nadanych w dniach 19 sierpnia 2015r. przez pozwanego T. M. i 25 sierpnia 2015r. przez pozwanych J. M. i E. M. nie wynika, by złożone wnioski w ogóle były wynikiem zmiany jakichś okoliczności uzasadniających złożenie wniosku. Pozwani uprzednio już składali zarzuty od nakazu zapłaty, które zostały odrzucone prawomocnymi postanowieniami z dnia 5 sierpnia 2013r. i z dnia 16 września 2013r. oraz wnioski o przywrócenie terminu z dnia 19 maja 2014r., oddalone postanowieniem z dnia 3 czerwca 2014r. wraz z odrzuceniem zarzutów pozwanych J. M. i E. M.. Z pewnością zatem wszyscy skarżący wiedzieli o wydanym w sprawie nakazie zapłaty a pozwani E. M. i J. M. składali już wnioski o przywrócenie terminu do wniesienia zarzutów. Brak jest podstaw do uznania, iż pozwani dochowali siedmiodniowego terminu do ich ponownego wniesienia od ustania przyczyny uchybienia, co wynika wprost z okolicznościach sprawy.

Trudno uznać wspólną argumentację pozwanych w zakresie przyczyn uchybienia terminu, jako również uzasadniająca, iż dochowali terminu do złożenia wniosków o przywrócenie terminu. Pozwani w tym zakresie powoływali się na chorobę pozwanego T. M.. Powyższą okoliczność dokumentują złożone przez pozwanych: zaświadczenie z (...) w L., karta informacyjna leczenia szpitalnego oraz zwolnienia lekarskie datowane na czerwiec – sierpień 2015 r. i historia choroby z (...) wskazująca na datę pierwszej rejestracji w dniu 13.08.2013r. Trudno przyjąć, iż choroba pozwanego T. M. z 2015r. i informacja o pierwszej rejestracji w dniu 13.08.2013r. miałyby uzasadniać bieg i ustanie przyczyny uchybienia terminowi do dokonania czynności, których termin upłynął odpowiednio: pozwany E. M. i J. M. w dniu 25 lipca 2013r. i T. M. w dniu 6 sierpnia 2013r. Pozwani nie wskazują również, w jakim stopniu choroba trwająca, jak można przypuszczać, w chwili składania wniosków o przywrócenie terminu pozwałała na złożenie tych wniosków. W którym zatem momencie Sąd miałby uznać, iż rozpoczął bieg terminu do liczenia siedmiodniowego terminu od ustania przyczyny uchybienia pozwani nie wyjaśniają.

W tej sytuacji nie było potrzeby badania wniosków w kontekście art. 168 §1 k.p.c. ponieważ wina pozwanych w uchybieniu terminu lub jej brak nie ma już znaczenia merytorycznego. Należy tylko dodać, iż braki w zakresie podstawowych przesłanek wniosku o przywrócenie terminu nie podlegają usunięciu a trybie art. 130 § 1 k.p.c. tj. Sąd nie jest obowiązany do wzywania strony o podanie powyższych okoliczności (por. postanowienie SN z dnia 11 marca 1998 r. II UKN 558/97, Legalis). Wnioski o przywrócenie terminu do wniesienia zarzutów zatem powinny zostać odrzucone na podstawie art. 171 k.p.c.

W konsekwencji zarzuty wniesione wraz z wnioskami o przywrócenie terminu w dniu 19 sierpnia 2015r. przez pozwanego T. M. i w dniu 25 sierpnia 2015r. przez pozwanych J. M. i E. M. zostały wniesione z przekroczeniem terminu przewidzianego w art. 491 § 1 k.p.c. i podlegały odrzuceniu na podstawie art. 494 § 1 k.p.c.

Rozstrzygnięcie w zakresie oddalenia wniosków o przywrócenie terminu zamiast odrzuceniu tych wniosków nie miało wpływu na prawidłową ocenę Sądu pierwszej instancji, iż zarzuty zostały wniesione po terminie i podlegały odrzuceniu.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. zażalenia podlegały oddaleniu.

(...)